

הצלצול של רבע לשש הוא מנגינה שקטה, בעלת מקצב איטי. צלצול שמנסה לחדור בעדינות בין קורי השינה, מתחרה עם קרני השמש הראשונות, ולא תמיד בהצלחה. לשעה שש נבחרה מנגינה עליזה יותר, זו כבר מצליחה ברוב הבקרים להעביר את הדסה למצב ערנות מלא. ליתר ביטחון, ישנו גם הצלצול של שש ורבע – מנגינה קופצנית ועקשנית במיוחד. אבל אותה ברוב הבקרים כבר שומעת הדסה מהמטבח, בין ברכות השחר לכוס הקפה. אז גם נכנס למטבח יהודה, שמתעורר בעצמו עם או בלי שעון מעורר.

גם הבוקר הזה לא היה שונה מקודמיו. היא קמה מוקדם כרגיל, לבית שקט. היציאה לעבודה די מאתגרת בימים האלה, כשהבנים כבר חזרו ללמוד והבנות עדיין ישנות מאוחר וקמות בהתאם. ולה אין הרבה ברירות, היא משתדלת גם עכשיו לקום מוקדם ולצאת לעבודה בזמן. דווקא בגלל זה חשוב לה כל כך הזמן הזה בבוקר, הדקות הנינוחות האלה עם הקפה, לפעמים שיחה שקטה עם יהודה לפני שהוא יוצא לעבודה ולפעמים בקבוק לאסתי. השקט הזה שלפני הסערה מאפשר לה להטעין כוחות לכל האתגרים של היום.

אתמול שאלה אותה נחמי: למה לכל האמהות שהן מורות יש עדיין חופש ורק את הולכת לבית הספר? והיא ניסתה להסביר, שלמזכירה יש הרבה עבודה לפני תחילת שנת הלימודים, בית הספר ריק ושקט אבל במשרד יש הרבה מאוד מה לעשות דווקא עכשיו. נחמי הבינה, או לפחות הניחה לשאלה.

בעבודה שלה, למרות או משום שאלו הימים שלפני תחילת הלימודים – יש באמת הרבה מה לעשות. ההתארגנות לפתיחת שנה דורשת הרבה משימות, מרישום תלמידות ועד הזמנת ציוד לפתיחת השנה, ועוד הרבה עניינים באמצע... ומצד שני בית הספר שקט וריק. ועל אף שהיא אוהבת את הפן האנושי של עבודתה כמזכירה בבית ספר, היא נהנית גם מהשקט הזה. והיא שותפה כמו בכל שנה להכנות וגם להתרגשות. מתרגשת לא פחות מהתלמידות שיגיעו ביום הראשון בתלבושת חדשה או מחודשת, מצוידות בציוד לימודי ובמגוון רגשות והחלטות. נכון, היא רק מזכירה, לא ממש מעורבת בעניינים חינוכיים – אבל חשה את ההתחדשות הזו בכל שנה מחדש. ובשנים האחרונות, מאז שגם ילדיה פוקדים את בית הספר ותלמוד התורה – מצטרפת גם המחשבה על הגדולים שלה, שבאותם רגעים ממש מתחילים גם הם שנת לימודים חדשה.

הגדולים... כן, כבר כמעט שבע. רחלי יכולה עוד לישון אבל את איציק ואת שימי היא צריכה כבר להעיר, היא פונה לחדר הבנים ומתחילה בסבב התארגנות.

הבנים משתפים פעולה הפעם. עדיין ישנה תחושת החידוש של פתיחת שנת הלימודים, וכבר מוצו הטענות של 'למה רק אנחנו לומדים והבנות ממשיכות לישון'. מוצו, קצת עם הסברים על חשיבות לימוד התורה וקצת עם ארטיקים שמגיע רק להם. תוך כמה דקות של סנדוויצ'ים-שוקו-גרביים, הם כבר מוכנים ויוצאים להסעה, בנחת. הדסה מתפללת בלבה שאיזה מלאך טוב מאחל שכך יהיה בכל בוקר,

ופונה להמשך הבוקר שלה. אסתי מתעוררת ביבבה קלה, אחרי האכלה והחלפת טיטול היא כבר מוכנה בעגלה, והדסה נוטלת דף ועט לכתוב כמה הוראות לילדים הנשארים בבית. אלא שאז נכנסת למטבח רחלי.

"רחלי, בוקר טוב! איך הצלחת לקום כל כך מוקדם?" מתפעלת הדסה.
"ראיתי שבלילה ישנת שוב מאוחר..."

"פשוט החלטתי להתרגל", מכריזה רחלי, "אני פוחדת שיתחילו הלימודים ויהיה לי קשה לקום בבוקר... אז ממשי רציתי להתעורר מוקדם והצלחתי. אבל רגע, כבר שבע וחצי? אז לא כל כך מוקדם, את כבר כמעט יוצאת, נכון?" האכזבה בקולה של רחלי נגעה ללבה של הדסה, והיא מיהרה לעודד: "לא נורא, זה עדיין מוקדם יחסית, ומחר בטח תצליחי עוד יותר מוקדם... ויש לי כמה דקות, להכין לך שוקו?"

רחלי מהנהנת, תוך שהיא מנסה להצחיק את התינוקת. הדסה מגישה לה את השוקו בתחושת הסיפוק הקטנה השמורה לאמהות עובדות שמצליחות לתת עוד קמצוץ של אמא לילדיהן לפני צאתן לעבודה, ומוסיפה: "בדיוק רציתי לכתוב לכם פתק – יש במקרר גבינה וירקות, והספקתי לבשל גם כמה ביצים קשות לארוחת בוקר. תדאגי שהקטנים יאכלו, בסדר? אני אחזור מוקדם בעזרת ה' ונאכל ביחד ארוחת צהריים. והמשחק החדש שקיבלתם מסבתא נמצא על המדף בחדר, אבל תדאגי שיאספו. אה, ואם תוכלי לתלות את הכביסה שבמכונה. בסדר? אני כבר צריכה לצאת, תזכרי את הכל, נכון רחלי?"

"בסדר גמור אמא", החשיבות ניכרה בקולה של רחלי. "אבל את יודעת – חבל שלא כתבת לנו את זה בפתק. אני זוכרת גם ככה, אבל זה נחמד שאת משאירה לנו פתק..."

היא יורדת במעלית עם העגלה, מספיקה לזכות בחיוכים מתוקים של התינוקת. מוודאה שוב שבתיק העגלה יש כל הציוד הדרוש – המטפלת עדכנה אתמול שנגמרה המטרנה, וממהרת החוצה. השעה

כבר די מאוחרת וחשוב לה להגיע מוקדם מספיק לעבודה, דווקא עכשיו כשהילדים בבית והיא רוצה גם לחזור הביתה מוקדם יותר. יהודה משתדל להיות נוכח יותר בבקרים האלה, אבל באלול דווקא יש לו יותר עבודה והיא מעדיפה להקל גם עליו. מהמטפלת היא הולכת ברגל בדרך כלל, דרך של עשר דקות או מעט יותר, אבל הפעם בחרה את האוטובוס שבדיוק הגיע לתחנה. נסיעה של שתי תחנות בלבד ו- זהו, היא בעבודה.

יופי, היא הצליחה להגיע בזמן לבית הספר. "כל הכבוד, איך את מצליחה להקדים", מחמיאה לה המנהלת בחיך, היא מודעת לקושי ביציאה מהבית בימים אלה. הדסה התיישבה בחדרה, עוברת במהירות על פתקי הממו הוורודים שנותרו מאתמול, מוסיפה עוד שניים. פתקים נדבקים הם ציוד בסיסי במשרד שלה, היא רושמת עליהם משימות קבועות ומזדמנות, תזכורות ורשימות, מסירה את המיותרים ומדביקה חדשים. כן, היא מצליחה להגיע מוקדם לעבודה, ורשימת המשימות להיום בינתיים מאורגנת. היא משאירה לילדים בבית את כל מה שנחוץ להם, הוראות ברורות לכל מצב וטלפון פתוח. גם ארוחת הצהריים מוכנה כמעט לגמרי. ובכל זאת, תחושת אי נוחות משתלטת עליה משום מה. מילא, היא מנחמת את עצמה כשהיא פונה להכין לה את הקפה השני לבוקר זה. בעוד כמה ימים כבר תיפתח שנת הלימודים, והשגרה היציבה והבטוחה תחזור סוף סוף.

"מלכי!" שלושה אחיינים קטנים מקבלים את פניה בהתלהבות. "אנחנו הכי אוהבים שאת שומרת עלינו", מציץ יוסי, גיטי הקטנה מוסיפה כמה מלמולים תינוקיים ולאחלה בת החמש מתרפקת עליה בביישנות. יהודית רואה שילדיה בידיים טובות, נפרדת מהם ומגיסתה הצעירה וממהרת לתחנת האוטובוס.

"גם היום תספרי לנו סיפור?" מבררת לאחלה. "את מספרת כזה מעניין,

היה ממש כיף כשבאת אלינו פעם שעברה וסיפרת לנו..."

"כן, תבואי אלינו כל הזמן", מוסיף יוסי.

מלכי מחייכת, "עכשיו עדיין החופש הגדול ואני יכולה להגיע, אפילו שאנחנו גרים רחוק. אבל עוד מעט אני חוזרת לסמינר ואז לא יהיה לי הרבה זמן. יהיו לי לימודים והמון עבודות ואני גם מתחילה קצת להיות מורה..."

"כמו אמא שלנו? ואת גם תלכי כל הזמן בחופש להיערכות והשתמלות?" שואל יוסי בחשיבות.

"אומרים השתלמות", מתקנת בחריפות אחותו הגדולה. "והוא מזה, אמא שלנו הלכה בשבוע שעבר ליום היערכות, היום היא רק הלכה לבית הספר שלה כדי לתלות דברים ולקשט את הכיתה..."

"אני רואה שאת ממש בעניינים", מחמיאה מלכי בחיך לאחייניתה, ויוסי מנסה להחזיר אליו את תשומת הלב: "מלכי את רוצה לראות את התיק החדש עם המשאית, שאמא קנתה לי לגן?"

"אז גיסתך שומרת על הילדים?" שואלת דבורה, המחנכת של כיתה ב' מעם מכונת הלמיניציה. "כן, זה הנס שלי להיום", מחייכת יהודית. "כל השנה היא עסוקה ולהגיע אלינו מהמרכז זה לא פשוט. אבל עכשיו בחופש היא ממש התנדבה בשמחה. במשך השנה הרבה יותר מאתגר בשבילי למצוא בייביסיטר..."

"זהו, היום היה לי ממש לא פשוט", מאשרת דבורה. "אחרי המון חיפוש, בסוף השארתי את שתי הקטנות אצל שכנה... הייתי מוכרחה להגיע היום שוב, אחרי שבשבוע שעבר לא הצלחתי לסיים את כל ההכנות. מה את אומרת על הכרטיסים האלה ליום הראשון? יהיה נחמד לחלק

לכל ילדה, נכון?"

"ממש חמוד", יהודית מרימה את עיניה מהפלקט שהיא גוזרת. איכשהו, למרות שזו לא השנה הראשונה ולא השנייה שהיא מחנכת כיתה ד', תמיד יש לה עוד ועוד הכנות לשנת הלימודים. אולי זו גם הדרך שלה לנתב את המתח לקראת תחילת שנת הלימודים, בעשייה וביצירה.

היא מתייעצת עם דבורה על עוד כמה פרטים בפלקט הנוכחי, ויוצאת מחדר המורות לכיוון הכיתה החדשה שלה, לתלות אותו על הקיר. זהו, היא מסיימת, סופית. הקירות בכיתה די משביעים את רצונה, ובכל מקרה היא רוצה גם להשאיר מקום ליצירות של התלמידות. כבר מאוחר ויש לה לא מעט עבודה גם בבית.

"הם היו מקסימים", מדווחת לה מלכי כשהיא מגיעה הביתה. "גיטי נרדמה לא מזמן, אחרי שאכלה את הארוחה שהשארתי לה, והגדולים לא ממש רצו לאכול סנדוויצ'ים... רק את העוגיות שהיו על השולחן... ותראי את הציורים היפים שהם ציירו..."

יהודית מסתירה פיהוק, ומרעיפה אלפי תודות על מלכי שמתעקשת לא לקבל תשלום ו"מה פתאום? זו ההנאה שלי!" וכשמלכי יוצאת לכיוון תחנת האוטובוס, היא נזכרת לאחל גם לה הצלחה בשנת הלימודים החדשה.

מה עושים עד שהקטנים יתעוררו? מצד אחד נחמד להיות קצת לבד ומצד שני גם משעמם. למשחק החדש מסבתא צריך לפחות

שלושה ילדים... רחלי מסתכלת על המדף שעומדים בו מוכנים הספרים והמחברות שלה, יש לה הרבה מחשבות על השנה שעומדת להתחיל. מעניין מי תהיה המורה שלה - חבל שאמא שלה מזכירה בבית ספר אחר, אם היא הייתה עובדת בבית הספר שלה היא הייתה יכולה לומר לה מי תהיה המורה ואיפה תהיה הכיתה שלה השנה. היא חושבת גם הרבה על החברות - על נעמה, שכמעט לא פגשה אותה בחופש, כי בזמן הקייטנה נעמה התארחת אצל דודים שלה. ואיך יהיו הלימודים? לא קשה מדי? כיתה ד' נמצאת באגף השני של הקומה, והיא מרגישה גדולה כזאת. כשאמא שלה נתנה לה נשיקה על המצח לפני שיצאה היא קצת הרגישה קטנה. אבל מי אמר שילדה בכיתה ד' לא יכולה לקבל נשיקה מאמא לפעמים?